

ΦΡΟΥ ΦΡΟΥ

Ἐγένετο κουβέντα περὶ κυβερνήσεως.
 — Κλονεῖται λοιπὸν ἡ κυβέρνησις, ἡρώτη τις.
 — Ἐπ' ἐναντίας, στέκει πολὺ καλὰ 'στὰ πόδις τῆς· ἀλλὰ δὲν θυμᾶσθε ποτὲ σὺν ἤσαστε παιδιὰ νὰ βάλωτε τὴν ῥάχι σας σὲ ντουλάπι κλεισμένο καὶ μὲ τὸ κούνα, κούνα νὰ κατορθώσετε νὰ τ' ἀνοίξετε;
 Ἐ! αὐτὸ ὑποφέρει τώρα τὸ κυβερνητικὸ ντουλάπι ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν στρατιωτικῶν προβιβασμῶν:
 — Οἱ Ἕλληνας ἀξιωματικοὶ καθημερινῶς ἀντικρύζουν τὸ πῦρ . . . τοῦ σιγᾶρου των.

Ἐρίσθη ἡμέρα ἐνάρξεως τῆς ἀθηναϊκῆς συνόδου τοῦ Κκυργιοδικείου ἢ 27ῆ Νοεμβρίου. Οὕτως ἢ ἄλλως νομίζομεν ὅτι θὰ ἔχωμεν βελενδζικὰ κατὰ τὴν Σύνοδον αὐτήν. Καθ' ὅσον μάλιστα μανθάνομεν ὅτι ἀπερρίφθη ἢ εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον γενομένη ἀναίρεσις ἐκ μέρους τῶν κυρίων Τομαροπούλου καὶ Σαμοθράκη. Πληροπορούμεθα ἐπίσης ὅτι ἂν οἱ Βελενδζισταὶ παραπεμφθῶσιν εἰς τὰ κοινὰ δικαστήρια, ἀναδεικνυμένου ἕνεκα δειλίας ἐνόχου ὅτι ἀνήκουν εἰς τὸ γένος τῶν περιστερῶν οἱ κύριοι Σωτηρύπουλος καὶ Παπαμιχαλόπουλος, ἢ δίκη θὰ γίνῃ εἰς τὰς εὐρείας αἰθούσας τοῦ Βερβακείου, ἐκεῖ ὅπου ἐδικάσθησαν οἱ πρωταγωνισταὶ τοῦ Δεΐλεσι.

Ἐκατὸν περίπου ἵπποι τῶν ἐν Λαρίσση πυροβολαρχιῶν ἤλθον ἐλεεινοὶ σακκάτικοι τῆς προάλλαις ἐδῶ. Ἡ κηδεῖα

των θὰ γίνεταί περιοδικῶς, ἐνόσω θὰ ψηφίζεται ἐν τῇ Βουλῇ ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν.

Αἱ Νέαι Ἰδέαι πραγματεύονται ἐν ἐκτάσει τὰ περὶ Νοσοκομείων καὶ φιλανθρωπικῶν Ἐταιριῶν ἐν Ἀγγλίᾳ. Μεταξὺ ἄλλων ἀριθμοῦν καὶ τὴν Ἐταιρίαν τῆς Προαγωγῆς τῆς χρήσεως τῆς γυναικός!
 Ἡ Ἐταιρία αὕτη βέβαια θὰ φωτίζεται ἀπὸ γκάρι.

Ἴδου καὶ μίᾳ κλοπῇ ἣν παρέλειψε νὰ ἀναγράψῃ τὸ ἄστυνομικὸν δελετίον:
 Τὸ Ταχυδρομεῖον πωλεῖ τὸ χαρτόσημόν του πρὸς νέας δραχμάς.
 Θελήσατε ὅμως νὰ ἐξαργυρώσητε τοιοῦτο.
 Σὲς δίδει διὰ γραμματόσημον εἴκοσι πέντε ν. δρ. εἴκοσι πέντε παλαιάς!

Δὲν γνωρίζομεν ἂν ἡδυνάμεθα νὰ δώσωμεν εἰς τὴν ἄρρενα νεολαίαν κυρίως ἐξεγερτικώτερον πρὸς φυσικὴν καὶ ἠθικὴν ἐπανάστασιν ἀνάγνωσμα παρὰ τὴν μελέτην τοῦ ἐξαισίου ἐν Λονδίῳ ἀνταποκριτοῦ μας περὶ τῆς *Εὐθυμίας τοῦ Ἀγγ.λου*. Ἡμεῖς τοῦλάχιστον αἰσθανόμεθα διαδοχικὰ συγκινήσεις, ὅταν ἀναγινώσκωμεν τὰς λαμπρὰς γραμμὰς του, ἰδίως τὰς προβαλλούσας μετὰ τόσης θερμῆς τὴν εἰκόνα τοῦ νέου Ἀγγλου πρὸ τῶν ὀμμάτων τῆς εἰς τόσα καθυστερούσης νεολαίας μας. Ἀντὶ φαλαγγικῶν ὀνειρῶν, μελετήσατε, νέοι, τὸν *Ἐπιμνηστικὸν τοῦ Μη Χάρεσαι* καὶ ἀρδεύσατε ἐκ τοῦ φωτός τῶν γραμμῶν του πῦρ διὰ τὰς καρδίας σας πρὸς μόρφωσιν νέου ἰδανικοῦ ἑλληνικῆς νεολαίας.

Καὶ ἡ ἄλλη ἐκείνη κλοπῇ διὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ἑλλάς

2 **ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ** 2

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(ὑπὸ **Μποέμ**)

(Συνέχεια τοῦ ἀριθ. 368.)

Κεφ. Β'. — Συμπλοκή.

Ἦτο τὸ τόξον τοῦ Μηνᾶ, ὅπερ οὗτος εἶχε τείνει καὶ ἐσκόπευε κατὰ τοῦ φαινομένου πλοίου. Ἀπέτρεξε δὲ τοῦτο ἔως ἐν τέταρτον μιλίου. Τὸ βέλος δὲν ἔφθασεν, ἀλλ' ἐδυθίσθη εἰς τὰ κύματα. Ὁ Μηνᾶς ἐτόξευσε δευτέρον καὶ τρίτον.

Ἐν τούτοις ἐπὶ τοῦ ξένου πλοίου παρετηρήθη κίνησις τις. Ἀκάτιόν τι ἀπεσπᾶσθη ἐκ τοῦ σκάφους, προσήγγισεν εἰς τὴν ἀκτὴν καὶ εὐθὺς ἐπανῆλθε πάλιν. Μετὰ ταῦτα τὸ σκάφος ἐφάνη κινούμενον. Ὡς φαίνεται, τὸ πλοῖον,

εὐρισκόμενον μεταξὺ δύο νησυδρίων ἐντὸς πορθμοῦ, δὲν ἦτο προσωρισμένον δι' ἀγκύρας, ἀλλ' εἶχε δεδεμένους τοὺς κάλους ἀπὸ τῆς ἀκτῆς. Ἦδη δὲ ἐκινήθη ἐπαισθητῶς. Οὐδεμίᾳ ἀμφιβολίᾳ ὅτι ἦτο ἐγθρικόν.

Οἱ ἐπὶ τῆς γαλῆρας ἠσθάνθησαν τότε τὴν εὐλογον συγκίνησιν, ἥτις προηγέται πάσης σοβαρᾶς πράξεως. Αἱ ἀρτηριαὶ τοῦ γέροντος Περᾶχτη ἐκτύπησαν, ὡς ἐν καιρῷ τῆς νεότητός του, ὁ δὲ Μηνᾶς ἠσθάνθη τὸ αἷμά του σφύζον.

— Τί διατάττει ὁ ἀρχηγός; ἠρώτησεν ὁ ναύκληρος.
 — Εἰς θέσιν ἀμύνης, εἶπεν ὁ Μούχρας. Ὅλοι μὲ τὰς σαγιττάς σας καὶ μὲ τοὺς πελέκεις σας.

Ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν τὸ ξένον πλοῖον προσήγγισεν. Ἡ γαλῆρα εἶχε στρέψει τὴν πρύμναν πρὸς τὸν Μέγαν Μάκαραν, ὡς πολεμιστῆς ἐν ἀμύνη ἐξασφαλίζων τὰ νῆατα ἐπὶ τοῦ τοίχου. Τὸ δὲ πειρατικὸν σκάφος ἐφάνετο τοῦναντίον ζητοῦν τὴν ἐλευθέραν διέξοδον. Ἀλλ' ὁ Μούχρας εἶχεν ἤδη ἀποκλείσει αὐτήν. Διότι δὲν ὑπῆρχε διάστημα ἰκανὸν μεταξὺ τῶν τριῶν νησυδρίων. Εἰξέυρε δὲ ὁ Μούχρας ὅτι ἀπὸ τοῦ ἀντιθέτου μέρους, ἐν μέσῳ ῥηγῶν καὶ ὑφάλων, δυσκολωτάτη ἦτο τὴν νύκτα ἡ ἐξοδος.

— Τίνες εἰσθε; ἐκράξε μεγαλοφώνως ὁ Μούχρας.
 — Ἡυλιμισταὶ! ἀπάντησε τραχεῖα φωνὴ ἀπὸ τοῦ πειρατικοῦ.
 Καὶ συγχρόνως ἠκούσθησαν βέλη συρίζοντα διὰ τῶν

δημοσίᾳ ἐν Εὐρώπῃ θὰ κηρυχθῆ λωποδύτης; Ἀφοῦ ἀνήγαγε τὰ λεπτά τοῦ γραμματοσήμου εἰς ἑκατοστὰ τοῦ φράγκου ἐπιμένει νὰ εἰσπράττῃ 30 νέα λεπτά, ἐναντίον τῆς Νομισματικῆς Συμβάσεως, ἧς εἶναι ἡ Ἑλλάς μέλος . . . ληστρῆς.

Τὸ νέον πρωτότυπον μυθιστόρημά μας ἐγένετο μετὰ πολλῆς εὐμενεῖς δεκτὸν ὑπὸ τῶν ἐν τῇ κριτικῇ κορυφαίων. Τόσον, ποῦ ἂν δὲν εἶχεν ἑλληνικωτάτην καὶ τὴν ὑπόθεσιν καὶ τὴν ἀναβολὴν, θὰ τὸ ἐξελάμβανον πολλοὶ ὡς μετάφρασιν! Θὰ ἰδῆτε παρακάτω ποίας θερμᾶς θὰ ἐκτυλίξῃ σελίδας καὶ μετὰ ποίας τέχνης θὰ προβαίνωσιν οἱ χαρακτῆρες καὶ αἱ περιπέτειαι. Γράφεται ὑπὸ ἀγνώστου ἀκόμη εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον δυνάμει, ἥτις ἐν πολλῇ μετριοφροσύνῃ ἐπιμένει νὰ μὴν γίνουσι ἀπικαλυπτῆριά της!

Συγχαίρομεν τοὺς διευθυνταῖς τοῦ Σολωνεῖου καὶ τὸν ἀγαθὸν καὶ φιλοδίκαιον γέροντα Παυλίδην καταβιβάσαντας τὰ τριαντάριχα γλυκὰ καὶ ποτὰ των εἰς λεπτὰ εἰ κοσιπέριτε.

Καὶ συλλυπούμεθα ἐπὶ τῇ ἀπληστίᾳ των τοὺς διευθύνοντας τὸ καφενεῖον Γικανοπούλου μετὰ τῶν παραρτημάτων του, ὡς καὶ τοὺς κυρίους Πικπαζήση καὶ Ἀκριβόπουλον, ἐπιμένοντας εἰς τριάντα ν. λεπτά.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἢ πρῶτα ἐκλεπτον ἑαυτούς ἢ τῶρα κλέπτουν ἡμᾶς!

Οἱ δὲ ἄνθρωποι τοῦ σκότους καὶ τῆς συνειδήσεώς των, οἱ κύριοι Ἐμποροὶ ὄλων τῶν δρόμων, περιδρόμων καὶ σταυροδρομιῶν, πῶς τὰ πᾶνε μετὰ τὴν δήλωσιν των ὅτι θὰ πωλοῦν τῶρα φθηνότερα;

ἰστῶν καὶ τῶν ἐξαρτίων. Οἱ ἐπὶ τῆς γαλέρας ἀπήντησαν δις καὶ τρίς πρὸς τὰς βολὰς τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐπὶ τινὰ χρόνον, ἐν μέσῳ συγχύσεως καὶ θορύβου, ἀντηλλάσσοντο ἀδικοῶς τοξεύματα. Ὁ Μηνᾶς ἐπληρώθη εἰς τὸν βραχίονα, ὁ δὲ ἀρχηγὸς εἶχε δεχθῆ δύο βέλη ἐπὶ τῆς παρεῖας καὶ τοῦ στήθους. Ἄλλ' ἡ ὀδύνη τὸν ἐξήπτε, καὶ ἐκέλευεν ἀπαύστως μάχην.

Δύσκολον ἦτο νὰ διακρίνῃ τις τὸν ἀριθμὸν τοῦ ἐχθρικοῦ πληρώματος. Τὸ δὲ τοῦ Μούχρα συνέκειτο ἐξ εἰκοσιπέντε ἀνδρῶν.

— Ἄ, ἰδοὺ διατὶ μ' ἔτρωγε τὸ χέρι μου, εἶπεν ὁ Πειράχτης.

— Τί ἔπαθες, γέρον Πειράχτη; ἠρώτησεν ὁ ναύκληρος.

— Ἐν τσίμπημα εἰς τὴν παλάμην μου τὴν δεξιάνῳ, πρὸ πολλοῦ δὲν μὲ εἶχε τσίμπησει τόσο δυνάτῃ ἢ γυναικῶ μου.

— Ἐπληρώθης, γέρον Πειράχτη; εἶπεν ὁ ἀρχηγός.

— Τσίμπημα, σὰς λέγω, τσίμπημα.

Καὶ ἡ μάχη ἐξηκολούθει καὶ δὲν ἐκρίνετο ταχέως. Δυσχεράνας ὁ Μούχρας ἐκάλεσε τὸν πωρέα καὶ τὸν διέταξε νὰ σημάνῃ ὑποχώρησιν. Ἄλλὰ συγχρόνως εἶπεν εἰς τὸ οὖς τοῦ ναυκλήρου ὅτι, ἀντὶ ὑποχωρήσεως, ὤφειλον νὰ ἐτοιμασθῶσι δι' ἔφοδον.

Ἠκούσθη τρίς ἡ φωνὴ τῆς σάλπιγγος κρουούσης βαρύντινα καὶ ἀπηνυθηκότα ἦχον. Ἐν ἀκαρεὶ δὲ ὁ ναύκληρος,

Ὁ Θεὸς καὶ, ὄχι ἡ ψυχὴ των, ἀλλὰ τὸ πουγγὶ των!

Δὲν γνωρίζομεν ἂν πρόκειται περὶ τῆς ἠρωίδος καμήλου τῆς Πλάκας, ἧς τοὺς ἀγῶνας μετὰ τὴν χωροφυλακὴν καὶ τὴν ἐπὶ τέλους νίκην της ἐξιστόρησεν ἡ Ἐφημερίς, ἀλλ' ἡμεῖς εἶδομεν ἐν Νεαπόλει ἀπέναντι ἐνὸς φαρμακείου τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν:

Τὸ περίεργον τῆς Ἀνατολῆς τέρας,
ζωταρὸν γκαμήλιον.

Πτωχοὶ Ἀθηναῖοι! τὰ μεγαλοπρεπέστερα τῶν ἐπὶ γῆς ζῶα, τὰ ὁποῖα εἰς τὰς ἀνκτολικὰς ὁδοὺς ἀλυσσηδὸν παρελεύουσι κινουντα ῥυθμικῶς τὰς ἐπιμήκεις κεφαλὰς των καὶ ὑψούντα περιφρονητικῶς τοὺς στραγγυλοὺς των ὕβους καὶ κωδωνίζοντα μουσικῶς τοὺς ἠχηροὺς των κῶδωνας καὶ φορτωμένα γιγαντωδῶς ξυλοκαρβούνων σάκκου, περνοῦν ἐδῶ ζωταρὰ γκαμήλια διὰ τέρατα!

Ὁ καυμένος ὁ Γιοβάννης! Ἦτο τυπογράφος καὶ ἐφευρετής. Ἦτο Ἑπτανήσιος καὶ μονομανής. Ἦτο πετσοὶ καὶ κόκκαλο. Ὅπισθεν ἡ περισκελίς του ἀπὸ τῆς ζώνης καὶ κάτω κατήρχετο ὁμαλῆ χωρὶς νὰ ἀντικρύξῃ κανένα ὕβον! Ἦτο γέρον, πολὺ γέρον, ἀλλ' ἀκμαία καρδιά, διότι μέχρι ἐσχάτων ἠλπίζεν ὅτι αὐτὸς θὰ κκτασκευάσῃ τοὺς στόλους ὄλων τῶν αὐτοκρατοριῶν καὶ τῆς Ἑλλάδος, μετὰ νέαν ἰδικὴν του ἐφεύρεσιν. Τὴν ἐφεύρεσιν αὐτὴν τὴν ὠνόμαζε τῶν τριῶν νεανίδων. Εἰς τὴν ναυπηγικὴν ἀνεμίγνυτο ἡ τυπογραφικὴ. Ὁ περιεργότερος τῶν ἐγκεφάλων. Ἀπαξ τοῦλάχιστον τοῦ μηνὸς θὰ ἐξέδιδε ἀπὸ ἑνα μηχανέστο. Ἐπεινα, ἀλλ' ἐννοοῦσε νὰ διακωδωνήσῃ διὰ τοῦ ἐντύπου λόγου τὴν ἐφεύρεσίν του. Ἀπέθανε! ἐκεῖ ποῦ ἔτρωγεν ὁ μέγας ἐφευρετής τῶν τριῶν νεανίδων. Καὶ

ὁ Μηνᾶς καὶ τρίτος τις ναύτης ἔλαβον τοὺς μακροὺς κοντοὺς μετὰ τὰς ἀρπάγας καὶ προσεπάθουν νὰ συλλάβωσιν ἀπὸ τῆς κωπαστῆς τὸ πειρατικὸν πλοῖον. Ἄλλὰ δὲν ἔφθανον. Τέλος δὲ ὁ πωρέας ἐρριψε τὴν μετὰ σχοινίον μακρὰν ἀρπάγην του καὶ τὴν ἐρριψεν εἰς τὰ ἐξάρτια. Κατάρθωσε δὲ νὰ συλλάβῃ καὶ νὰ ἐλύσῃ τὸ πλοῖον, καὶ τότε ὁ Μηνᾶς καὶ ὁ ναύκληρος, μετὰ τοὺς κοντοὺς αὐτῶν, ἐπέρασαν τὰ λοιπὰ. Τὸ πειρατικὸν ἐλύκυσθη σφοδρῶς πρὸς τὴν γαλέραν, πρὶν ἢ οἱ Γενοῦται προλάβωσι νὰ ματαιώσωσι πᾶσαν ἀπόπειραν.

— Ἐμπρὸς, παιδιὰ! ἐκράξεν ὁ ἀρχηγός. Σήμερον εἶναι ἡμέρα ἀριθμῆσεως.

Καὶ ἀνερριχθῆ πρῶτος εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ πειρατικοῦ. Κατόπιν αὐτοῦ ὤρμησαν οἱ ἄλλοι. Δεινὸν πελέκειως κτύπημα παρέλυσεν τὴν ἀριστερὰν χεῖρα τοῦ Μούχρα, ἅμα θέσαντος αὐτὴν ἐπὶ τῆς κωπαστῆς τοῦ ἐχθρικοῦ. Ἄλλ' ὁ Μηνᾶς καὶ δύο ἄλλοι νέοι προλαβόντες ὕπισθεν ἀπήντησαν διὰ σφοδρῶν κτυπημάτων κατὰ τῶν ἀμυνομένων. Ὁ ἀρχηγὸς παρ' ὀλίγον ἤθελε πέσει μετὰ τὴν μίαν πλευρὰν εἰς τὴν θάλασσαν· ἀλλ' ἐσφιγξε μετὰ τὴν ὑγιῆ χεῖρα τὴν κωπαστὴν καὶ οἱ ἄλλοι τὸν ὑπεστήριξαν ὕπισθεν. Ἐν σептῇ δὲ στιγμῇ ἀποφάσεως καὶ καρτερίας, ἐδέσποσε τῆς ὀδύνης, ὤρμησε καὶ ἐπάτησεν εἰς τὸ ἐχθρικὸν καταστρωμα. Οἱ λοιποὶ τὸν ἠκολούθησαν.

Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς φύρδην μίγδην σφοδροὶ κτύποι πελέκειων, κωπῶν καὶ ξιφῶν, ἀναμειγμένοι μετὰ φρικώδεις

μεινεν μιάνμιση ἡμέρα ἄταφος, ἐλλείψει θαπτικῶν. Ὁ μὲν Δήμαρχος παρεχώρησε τάφον δωρεάν, ὁ δὲ ἄστυνόμος ὕψονε τοὺς ὤμους τοῦ ἐπιχαρίτως. Καὶ ὁ Τυπογραφικὸς Σύνδεσμος χαμπαράκι δὲν εἶχε. Ἔως ὅτου μερικὰ τάλληρα συναχθέντα τὸν ἐσήκωσαν τὸν καυμένον τὸν Γιοβάννη!

Ἐξ ἐπιταφίου λόγου δημοσιευθέντος ἐν τινι ἡμεριδί.

«Ἄλλὰ φεῦ! ὁ χεῖμαρρος τοῦ θανάτου ἀφειδῶς παρέσυρεν αὐτήν, ὅστις εὐηρεστήθη νὰ παρασύρη διὰ τῆς βροτολοιογῶ νόσου καὶ τὴν Ἀφροδίτην, ἥτις ὡς ἀνδρείος μαχητὴς ὑπέμεινε τὸ στάδιον τῆς χηρείας κτλ.»

Ἄλλο ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐπιταφίου:

«Ἐκ τούτων λοιπὸν πειθόμεθα ὅτι ἡ γυνὴ αὐτῆ ὑπῆρξεν ἀγαθὴ καὶ μερὶς ἀγαθῆ (ἦγουν κομμάτι) καὶ ἐδόθη εἰς μερίδα (καλαμποῦρι!) τῶν φοβουμένων τὸν Κύριον.»

Ἐν Ἀμαρουσίῳ, τῷ πλησιεστέρῳ εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἐξοχικῶ χωρίῳ, εἶχε γίνεи τελευταίως φόνος ἄνευ τελειωτικῆς ἀποτελέσματος, διότι τὸ θῦμα ἀκόμα ζῆ, ἀλλὰ καὶ ἀνἐπιζήση θὰ μείνη παραλυτικὸς. Καὶ ἦτο φαίνεται ἐπισημονικὴ ἡ ἐπιθεσις· διότι ἡ αἰτία τοῦ φόνου ἦτο γυνή. Ὁ καθ' οὗ ἐπετέθησαν τὴν νύκτα τρεῖς τέσσαρες ἔνοπλοι διὰ μαχαίρων ἦτο ξένος—Χαλκιδεὺς—καὶ εἶχε πάρει τὸ ὠραιότερο κορίτσι τοῦ χωριοῦ. Ἄλλ' ἡ χρυσὴ *reolala* τοῦ Μαρουσιοῦ—τὸ λεγόμενον τραμπουκαριό—δὲν ἠνείχετο τὸ τοιοῦτο. Ἐπικνελημμένως ἠπειλήσαν τὸν γαμβρὸν ὅτι θὰ τὸν ξεμπερδεύσουν, καὶ ἐπὶ τέλους τὸν ἐξεμπερδεύσαν, ἀγρίως, ἀνηλεῶς καὶ ἀφθῶς.

Περὶ τοῦτου τοῦ ἀφθῶς πρόκειται, διότι μὲς γράφουσιν ἐκ τοῦ χωριοῦ ὅτι οἱ φονεῖς περιφέρονται εἰς τὴν Πλατεῖαν, ἀτιμώρητοι. Καὶ οἱ γράφοντες παραπονοῦνται κατὰ τοῦ κ. Ῥάλλη σφοδρῶς, διότι καὶ ὡς ὑπουρ-

γὸς καὶ ὡς βουλευτὴς τῶν ὄφειλε νὰ ἐνεργήσῃ ὅπως τιμωρηθῇ τὸ ἐγκλημα καὶ ὄχι διὰ τῆς ἀτιμωρησίας ἢ συμμορία αὐτῆ τῶν φονεῶν νὰ προβῇ εἰς νέα ἐγκλήματα.

Τοῦ αὐτοῦ χωριοῦ οἱ κτηματῆαι παραπονοῦνται πικρῶς κατὰ τῆς ἐλλείψεως πάσης τάξεως. Ῥεμπελιὸ πλῆρες. Ὁ καθεὶς κάμνει ὅ,τι τοῦ κατέβη. Οἱ ἀγροφύλακες εἶναι ἀμίλητοι. Μπορεῖ ἂν τοὺς παραμπῆς καὶ νὰ σὲ ἔρῃσουν. Ἀγροτικῶ ὑπαστυνόμου οὔτε σκιά. Μίαν μόνην φορὰν, ἀφ' ἧς διωρίσθη, ἔδειξε τὴν φιγοῦρά του. Ἐκεῖνο ἦτο.

Τὸ γαζί, αἱ σκηνογραφίαι, ὁ Λεκατσῆς, ὁ Ἐμπορος τῆς Βενετίας ὅστις δὲν ἐτακτοποίησε ἀκόμη τὸ ἐμπορικόν του, ὅλα αὐτὰ συνετέλεσαν ὥστε ἡ πρώτη παράστασις ἐν τῷ χειμερινῷ μας θεάτρῳ ἀπὸ τοῦ χθεσινοῦ ἀναβληθῆ διὰ τὸ προσεχὲς Σάββατον.

Τόσον νωρὶς νυχτόναι καὶ αἱ νύκτες εἶναι τόσον ἀτελεύτητοι, ὥστε δυνάμεθα νὰ ποῦμε:

— Ὅτι ἡ ἡμέρα τότε ἀρχίζει ὅταν τελειώνη.

BIBLIA ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΝ ΦΥΛΑΚΗ.

ΔΕΛΤΙΟΝ Ι'

Ὁ κ. Λέων Μεταρνήζης
Ἀνώμοτος

Τόμ. 21
" 15

κατάρως καὶ ὕβρεις, ἠκούοντο ἐπὶ τοῦ καταστροφώματος. Δύο ἢ τρεῖς κεφαλαὶ ἔπεσαν χεῖρες, βραχίονες καὶ κνήμαι συνετριβήσαν. Ἀπερίγραπτος ἦτο ἡ λύσσα ἐκατέρωθεν. Δὲν ἠδύνατό τις νὰ διακρίνη τίς ἐκτύπα καὶ τίς ἐπιπτε, τίς ἐξέπεμπε κραυγὴν ὀδύνης καὶ τίς ὀλολυγμὸν ὀργῆς.

Ἄν ἔλειπε τὸ ἐνστικτον, τὸ μαντικὸν ἐκεῖνο καὶ ὑπερφυῆς, ὅπερ καὶ ἐν μέσῳ τῆς ταραχῆς καὶ τοῦ σκότους, καὶ ἐν μέσῳ τῆς παντελοῦς κωφώσεως καὶ τυφλότητος, ἐπιζῆ κατὰ τὰς ὑπερτάτας στιγμὰς, δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ γνωρίζωσιν ἀλλήλους ἐχθροὶ καὶ φίλοι.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν πειρατῶν ἦτο ὑπέρτερος τοῦ τῶν ἐπιδρομέων. Τοῦτο δὲ μόνος ὁ Μούχρας, ἂν καὶ μεγίστην ὀδύνην ἠσθάνετο ἐκ τῆς συντριβείσης παλάμης του, ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ. Καὶ ὅμως τὸ θάρρος του διετέλει ἐπὶ ἀκμαῖον.

Καὶ ἐφαίνετο ἐπὶ τέλους εἰμαρμένον νὰ ὑποκύψωσιν οἱ νησιῶται εἰς τὴν ὑπεροχὴν τοῦ πλήθους. Ἄλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἡ πρώτη ψύξις τῆς ἀποθαρρύνσεως εἰσέδου εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Μούχρα, ἠκούσθη ἀπροσδόκητος καὶ ἀλλοκοτὸς τῆς κρότος ὑπὸ τὸ κατάστροφμα. Αἱ ἐλπίδες τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ἐπιδρομέων ἀνεπερῶθησαν, καὶ ἐστράφη πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος.

— Ἀνοιξατε, μὲ πᾶσαν θυσίαν, τὰς στομοθύρας ταύτας! ἔκραξε μὲ λαμπρὰν φωνὴν ἔχουσαν προφητικόν τι.

Καὶ ἐδείκνυε πρὸς τοὺς συντρόφους του τὸ ὄπαιον τοῦ κύτους.

Ἄλλ' ἐκεῖνοι, πρὸς οὓς ἀπετείνετο ἡ παρκαλέυσις αὐτῆ, δὲν προέλαβον οὔτε νὰ ἐνοήσωσιν, οὔτε νὰ ἐκτελέσωσιν αὐτήν. Διότι ἀπὸ τοῦ θαλάμου τοῦ πλοίαρχου ἐφάνησαν ἐν ἀκκαρεῖ πάντες ἡ εἰς ἀνδρες ἀναβαίνοντες, ὀπλισμένοι μέχρι τῶν ὀδόντων καὶ ἀπειλητικοί.

— Κατάρω! κευραυνός! κύλασις! ἠκούσθη ὠρυόμενος ὁ ἀρχιπειρατῆς.

— Ἰδικοὶ σας εἴμεθα, Γραικοί! ἔκραξεν ὁ πρῶτος τῶν νεωστὶ ἐλθόντων πρὸς τὸν Μούχραν. Ἠλθαμεν νὰ ρίψωμεν τούτους τοὺς σκύλους εἰς τὴν θάλασσαν!

Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ καὶ ἐν μέσῳ τρομερῆς πάλης τῶν μὴ ἀπολεσάντων τὸ θάρρος πειρατῶν, ὁ πρῶτος τῶν ἀνδρῶν τούτων, ὑψηλὸς καὶ μεγαλοπρεπῆς νέος, ἐρρίφθη εἰς τὴν πάλην μὲ φοβερὰν δύναμιν.

— Ἐφθασεν ἡ τελευταία σου ὠρα, σκύλε! ἔκραξε πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῶν πειρατῶν. Ἐλα νὰ μετρηθῶμεν οἱ δύο μας.

Οὗτος δὲ, ὡσεὶ περιέμενε τὴν πρόκλησιν ταύτην, προέταξε τὸ στήθος καὶ ἤρχισε πρῶτος διὰ τοῦ ξίφους τὴν πάλην. Ὁ δὲ ἀγνωστος ἔφερε μέγα καὶ βαρὺ γεπαγάνι, ὅπερ ἐπκλινεν ὡς ἄθυρμα, καὶ τὸν ἀντέκρουσεν. Ἡ προσοχὴ τῶν ἀπαυδησάντων ἀνδρῶν συνεκεντρώθη ἐκατέρωθεν ἐπὶ τῶν δύο τούτων μαχητῶν. Μετ' ὀλίγον ἡ μο-